"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ଯାଦରେ ରହିବାର ମେହନତ କଲେ ପାବନ ହୋଇଯିବ, ଏବେ ବାବା ତୁମକୁ ପଢାଉଛନ୍ତି ପୁଣି ସାଥିରେ ନେଇଯିବେ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ତୁମକୁ କେଉଁ ସନ୍ଦେଶ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦେବାକୁ ହେବ ?

ଉତ୍ତର:- ଏବେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ ସେଥିପାଇଁ ପବିତ୍ର ହୁଅ । ପତିତ-ପାବନ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ଯାଦ କଲେ ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବ, ଏହି ସନ୍ଦେଶ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦେବାକୁ ହେବ । ବାବା ନିଜର ପରିଚୟ ତୁମକୁ ଦେଉଛନ୍ତି, ଏବେ ତୁମର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ହେଉଛି ବାବାଙ୍କୁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ କରିବା । କୁହାଯାଏ ମଧ୍ୟ ସନ୍ ସୋଜ୍ ଫାଦର (ପୁତ୍ର ପିତାଙ୍କ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷତା କରିଥାଏ) ।

ଗୀତ:- ମରନା ତେରୀ ଗଲି ମେଁ...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ଗୀତ ଶୁଣିଲେ ଯେ ବାବା ଆମେ ଆପଣଙ୍କ ରୁଦ୍ର ମାଳାରେ ଗୁନ୍ଥା ହେବୁ, ଏହି ଗୀତ ଭକ୍ତି ମାର୍ଗରେ ରଚନା କରାଯାଇଛି, ଯାହା କିଛି ଦୁନିଆରେ ସାମଗ୍ରୀ ଅଛି, ଜପ-ତପ, ପୂଜା-ପାଠ ଏସବୁ ହେଲା ଭକ୍ତି ମାର୍ଗ । ଭକ୍ତି ରାବଣ ରାଜ୍ୟ, ଜ୍ଞାନ ରାମ ରାଜ୍ୟ ଅଟେ । ଜ୍ଞାନକୁ କୁହାଯାଉଛି ନଲେଜ୍ ପାଠପଢା । ଭକ୍ତିକୁ ପାଠପଢା କୁହାଯାଏ ନାହିଁ, ସେଥିରେ କୌଣସି ଲକ୍ଷ୍ୟ-ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନାହିଁ ଯେ ଆମେ କ'ଣ ହେବୁ । ତେଣୁ ଭକ୍ତି ପାଠପଢା ନୁହେଁ । ରାଜଯୋଗ ଶିଖିବା ଏହା ହେଉଛି ପାଠପଢା, ପାଠ କେବଳ ଗୋଟିଏ ଜାଗା ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍କୁଲରେ ପଢାଯାଇଥାଏ । ଭକ୍ତିରେ ଦ୍ୱାର-ଦ୍ୱାର ଧକ୍କା ଖାଇଥା'ନ୍ତି । ପାଠପଢା ଅର୍ଥାତ୍ ପାଠପଢା । ତେଣୁ ପାଠ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ରୀତିରେ ପଢିବା ଉଚିତ୍ । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଆମେ ହେଉଛୁ ଛାତ୍ର । ବହୁତ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ନିଜକୁ ଛାତ୍ର ବୋଲି ଭାବୁ ନାହାଁନ୍ତି, କାହିଁକି ନା ପଢୁ ନାହାଁନ୍ତି, ନାଁ ବାବାଙ୍କୁ ବାବା ବୋଲି ଭାବୁଛନ୍ତି, ନାଁ ଶିବବାବାଙ୍କୁ ସଦ୍‌ଗତି ଦାତା ବୋଲି ଭାବୁଛନ୍ତି । ଏମିତି ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ କିଛି ହେଲେ ଜ୍ଞାନ ପଶୁ ନାହିଁ, ଏବେ ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି ନା । ଏଥିରେ ସବୁ ପ୍ରକାରର କର୍ମଚାରୀ ଆବଶ୍ୟକ । ବାବା ପତିତମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରାଇବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କୁ ଡାକୁଛନ୍ତି — ହେ ପତିତପାବନ ଆସ । ଏବେ ବାବା ଆସି କହୁଛନ୍ତି ପବିତ୍ର ହୁଅ । ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କର । ତେବେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କର ସନ୍ଦେଶ ଦେବାକୁ ହେବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଭାରତ ବେଶ୍ୟାଳୟ ଅଟେ । ପ୍ରଥମେ ଭାରତ ଶିବାଳୟ ଥିଲା । ଏବେ ଉଭୟ ତାଜ ଅର୍ଥାତ୍ ମୁକୁଟ ନାହିଁ । ଏକଥା ତୁମେ ମାନେ ହିଁ ଜାଣିଛ ଯେ ଏବେ ପତିତ-ପାବନ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ସ୍ମରଣ କରିଲେ ତୁମେମାନେ ପତିତରୁ ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବ । କିନ୍ତୁ ଏଥିରେ ହିଁ ମେହନତ ରହିଛି । ବହୁତ କମ୍ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହୁଛନ୍ତି । ଭକ୍ତ ମାଳା ମଧ୍ୟ ଖୁବ୍ କମ୍‌ମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହୋଇଥାଏ । ଭକ୍ତମାଳାରେ ଧନ୍ନା ଭକ୍ତ, ନାରଦ, ମୀରା ଆଦିଙ୍କର ନାମ ରହିଛି । କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ଯେଉଁମାନେ ପଢିଥିଲେ, ସେହିମାନେ ହିଁ ଆସୁଛନ୍ତି । ସେମାନେ କହୁଛନ୍ତି ବାବା ଆମେ ରାଜଯୋଗର ପାଠପଢିବା ପାଇଁ ଏବଂ ଯୋଗର ଯାତ୍ରା କରିବା ପାଇଁ ଆପଣଙ୍କ ସହିତ କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ମିଶିଥିଲୁ । ଏବେ ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ପରମଧାମ ଘରକୁ ନେଇଯିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି । ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ, ତୁମମାନଙ୍କର ଆତ୍ମା ଏବେ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛି । ସେଥିପାଇଁ ଡାକୁଛ ଯେ ଆସି ଆମକୁ ପବିତ୍ର କରାନ୍ତୁ । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ସ୍ମରଣ କର, ପବିତ୍ର ହୁଅ । ବାବା ଏବେ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି ପୁଣି ସାଥିରେ ମଧ୍ୟ ନେଇଯିବେ । ତେଣୁ ପିଲାମାନେ ଆନ୍ତରିକ ଖୁସି ହେବା ଉଚିତ୍ । ବାବା ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି, କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ବାବା ବୋଲି କୁହାଯିବ ନାହିଁ । କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ପତିତ-ପାବନ ବୋଲି ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏକଥା କାହାକୁ ମଧ୍ୟ ଜଣା ନାହିଁ ଯେ ବାପ କାହାକୁ କୁହାଯାଉଛି ଏବଂ ସେ ଜ୍ଞାନ କିପରି ଦେଉଛନ୍ତି । ଏକଥା କେବଳ ତୁମେମାନେ ହିଁ ଜାଣୁଛ । ବାବା ନିଜର ପରିଚୟ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ହିଁ ଦେଉଛନ୍ତି । ନୂଆ କାହା ସହିତ ବାବା ମିଶି ପାରିବେ ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ସନ୍ ସୋଜ୍ ଫାଦର । ପିଲାମାନେ ହିଁ ବାବାଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷତା କରିବେ । ବାବା କାହା ସହିତ ମିଶି କଥା ହେବେ ନାହିଁ । ଯଦିଓ ଏତେ ସମୟ ବାବା ନୂଆମାନଙ୍କ ସହ ମିଶୁଛନ୍ତି, ଡ୍ରାମାରେ ଥିଲା ଢେର ଆସୁଥିଲେ । ମିଲେଟ୍ରୀବାଲାଙ୍କ ନିମନ୍ତେ ମଧ୍ୟ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ଉଦ୍ଧାର କରିବାକୁ ହେବ, ସେମାନଙ୍କୁ ସେହି ଧନ୍ଦା ମଧ୍ୟ କରିବାକୁ ପଡିବ, ନଚେତ୍ ଶତ୍ରୁମାନେ ଆକ୍ରମଣ କରିବେ, କିନ୍ତୁ ତା' ଭିତରେ ମଧ୍ୟ କେବଳ ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ଗୀତାରେ ଅଛି ଯୁଦ୍ଧ ଭୂମିରେ ଯିଏ ଶରୀର ଛାଡିବେ, ସେ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଯିବେ । କିନ୍ତୁ ଏପରି ତ କେହି ଯାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ସ୍ୱର୍ଗର ସ୍ଥାପନକର୍ତ୍ତା ଯେତେବେଳେ ଆସିବେ ସେତେବେଳେ ହିଁ ଯିବେ । ସ୍ୱର୍ଗ କ'ଣ, ଏକଥା ମଧ୍ୟ କେହି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେମାନେ ୫ ବିକାରରୂପୀ ରାବଣ ସହିତ ଯୁଦ୍ଧ କରୁଛ, ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଅଶରୀରୀ ହୁଅ । ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ କରି ମୋତେ, ମନେ ପକାଅ, ଏକଥା ଆଉ କେହି ବି କହିପାରିବେ ନାହିଁ ।

ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କାହାକୁ କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ବ୍ରହ୍ମା-ବିଷ୍ଣୁ-ଶଙ୍କରଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ୍ ହେଉଛନ୍ତି ଏକମାତ୍ର ବାବା । ୱାର୍ଲଡ୍ ଅଲମାଇଟୀ ଅଥରିଟୀ, ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କୁ କୁହାଯାଉଛି । ସାଧୁ-ସନ୍ଥ ଆଦି ଶାସ୍ତ୍ରର ଅଥରିଟୀ ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ଭକ୍ତିର ଅଥରିଟୀ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ସେମାନେ ଶାସ୍ତ୍ରର

ଅଥରିଟୀ ଅଟନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କର ସବୁ କିଛି ଶାସ୍ତ୍ର ଉପରେ ଆଧାରିତ । ଭାବୁଛନ୍ତି ଯେ ଭକ୍ତିର ଫଳ ଭଗବାନଙ୍କୁ ଦେବାକୁ ହେବ । ଭକ୍ତି କେବେ ଆରମ୍ଭ ହେଲା, କେବେ ପୂରା ହେବ, ଏକଥା କିଛି ବି ଜଣା ନାହିଁ । ଭକ୍ତମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି ଭକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ଭଗବାନ ରାଜି ହୋଇଯିବେ । ଭଗବାନଙ୍କ ସହିତ ମିଶିବା ପାଇଁ ଇଚ୍ଛା ରହିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ସେ କାହାର ଭକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ରାଜି ହେବେ ? ନିଶ୍ଚୟ ତାଙ୍କର ହିଁ ଭକ୍ତି କଲେ ରାଜି ହେବେ ନା । ଯଦି ତୁମେମାନେ ଶଙ୍କରଙ୍କର ଭକ୍ତି କରିଲ ତେବେ ବାବା କିପରି ରାଜି ହେବେ । କ'ଣ ହନୁମାନଙ୍କୁ ଭକ୍ତି କରିଲେ ବାବା ରାଜି ହେବେ ? ସେଥିରେ କେବଳ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହୋଇଥାଏ, ବାକି କିଛି ହେଲେ ପ୍ରାପ୍ତି ହୁଏ ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯଦିଓ ମୁଁ ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରାଉଛି, କିନ୍ତୁ ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ମୋ ସହିତ ଆସି ମିଶିଯିବେ । ନାଁ, ତୁମେମାନେ କେବଳ ମୋ ସହିତ ମିଶୁଛ । ଭକ୍ତ ଭଗବାନଙ୍କ ସହିତ ମିଶିବା ପାଇଁ ଭକ୍ତି କରିଥା'ନ୍ତି । କହନ୍ତି, ଜଣା ନାହିଁ ଭଗବାନ କେଉଁ ରୂପରେ ଆସି ମିଶିବେ, ସେଥିପାଇଁ ଏହାକୁ ଅନ୍ଧଶ୍ରଦ୍ଧା କୁହାଯାଏ । ଏବେ ତୁମେମାନେ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ମିଶୁଛ । ଜାଣିଛ ଯେ ନିରାକାର ବାବା ଯେତେବେଳେ ଶରୀର ଧାରଣ କରିବେ ତେବେ ଯାଇ ନିଜର ପରିଚୟ ଦେବେ ଯେ ମୁଁ ତୁମର ପିତା ଅଟେ । ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ରାଜ୍ୟ-ଭାଗ୍ୟ ଦେଇଥିଲି ପୁଣି ତୁମମାନଙ୍କୁ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେବାକୁ ପଡୁଛି । ଏହି ସୃଷ୍ଟି ଚକ୍ର ଘୂରି ଚାଲିଛି । ଦ୍ୱାପର ପରେ ହିଁ ଅନ୍ୟ ଧର୍ମ ସବୁ ଆସୁଛନ୍ତି । ସେମାନେ ନିଜ-ନିଜର ଧର୍ମ ସ୍ଥାପନା କରୁଛନ୍ତି । ଏଥିରେ କୌଣସି ବଡପଣର କଥା ନାହିଁ । ଏଥିରେ କାହାର ହେଲେ ବଡପଣିଆ ନାହିଁ । ବାବା ଆସି ପ୍ରବେଶ କଲେ ହିଁ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ମହିମା ହେବ, ନଚେତ୍ ଇଏ ମଧ୍ୟ ନିଜର ଧନ୍ଦା କରୁଥିଲେ, ଏହାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଜଣା ନଥିଲା ମୋ ଭିତରେ ଭଗବାନ ଆସିବେ । ବାବା ତାଙ୍କ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରି ବୁଝାଇଲେ ଯେ କିପରି ମୁଁ ଏହାଙ୍କ ଠାରେ ପ୍ରବେଶ କଲି, କିପରି ଏହାଙ୍କୁ ଦେଖାଇଲି - ମୋର ସବୁ କିଛି ତୁମର ଏବଂ ତୁମର ସବୁ ମୋର, ସବୁ ଦେଖି ନିଅ । ତୁମେ ମୋର ସହଯୋଗୀ ହେଉଛ, ତେଣୁ ନିଜର ତନ-ମନ-ଧନ ବଦଳରେ ତୁମକୁ ଏସବୁ ମିଳିବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ସାଧାରଣ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଛି, ଯିଏ ନିଜର ଜନ୍ମକୁ ମଧ୍ୟ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ମୁଁ କେବେ ଆସୁଛି, କିପରି ଆସୁଛି, ଏକଥା କାହାକୁ ଜଣା ନାହିଁ । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଦେଖୁଛ ସାଧାରଣ ଶରୀରରେ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି । ଏହାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆମକୁ ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଯୋଗ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ଜ୍ଞାନ ତ ବହୁତ ସହଜ । ନର୍କର ଦ୍ୱାର ବନ୍ଦ ହୋଇ ସ୍ୱର୍ଗର ଫାଟକ କିପରି ଖୋଲୁଛି - ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେମାନେ ଏବେ ଜାଣୁଛ । ଦ୍ୱାପରରେ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଆରମ୍ଭ ହେଉଛି ଅର୍ଥାତ୍ ନର୍କର ଦ୍ୱାର ଖୋଲୁଛି, ନୂଆ ଏବଂ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆକୁ ଅଧା-ଅଧା ରଖାଯାଇଛି । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ପତିତରୁ ପାବନ ହେବାର ଯୁକ୍ତି ବତାଉଛି ଏବଂ ତାହା ହେଲା ବାବାଙ୍କୁ ଯେତେ ସ୍ମରଣ କରିବ ସେତେ ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତର ପାପ ନାଶ ହୋଇଯିବ । ଏହି ଜନ୍ମର ପାପ ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କୁ ଜଣାଇ ହେବ । ସମସ୍ତଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ମଧ୍ୟ ରହିଥାଏ ଯେ — ମୁଁ କି କି ପାପ କରିଛି ? କ'ଣ ସବୁ ଦାନ ପୁଣ୍ୟ କରିଛି । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ନିଜର ପିଲାବେଳର କଥା ଜଣା ଅଛି ନା । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ନାମ ହିଁ ହେଉଛି ଶ୍ୟାମ ସୁନ୍ଦର । କିନ୍ତୁ ଏହାର ଅର୍ଥ କେବେ ବି କାହାର ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସିବ ନାହିଁ । ତାଙ୍କର ନାମ ହିଁ ହେଉଛି ଶ୍ୟାମ-ସୁନ୍ଦର ତେଣୁ ଚିତ୍ରରେ ତାଙ୍କୁ କଳା କରି ଦେଇଛନ୍ତି । ରଘୁନାଥ ମନ୍ଦିରରେ ଦେଖିବ — ସେଠାରେ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କର କଳା ଚିତ୍ର, ହନୁମାନଙ୍କ ମନ୍ଦିର ଦେଖ, ତେବେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ କଳା କରି ଦେଇଛନ୍ତି । କାରଣ ଏହା ପତିତ ଦୁନିଆ । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କର ଚିନ୍ତା ହେଲା, ଆମେ ଶ୍ୟାମଳରୁ ସୁନ୍ଦର କିପରି ହେବୁ । ସେଥିପାଇଁ ତୁମେମାନେ ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରହୁଛ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହା ତୁମର ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମ । ତେଣୁ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ତୁମର ପାପ ଭସ୍ମ ହେବ । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଆମମାନଙ୍କୁ ଘରକୁ ଫେରାଇ ନେବା ପାଇଁ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି । ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଏହିଠାରେ ହିଁ ଶରୀର ଛାଡିଦେବା । ଶରୀର ତ ସାଥିରେ ଯିବ ନାହିଁ । ପତିତ ଆତ୍ମାମାନେ ମଧ୍ୟ ସେଠାକୁ ଯାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ପବିତ୍ର ହେବାର ଉପାୟ ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚିତ ବାବା ହିଁ ବତାଇବେ । କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ତୁମମାନଙ୍କର ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ । ଭକ୍ତି ମାର୍ଗ ହେଲା ଅନ୍ଧଶ୍ରଦ୍ଧା । ଶିବକାଶୀ କହୁଛନ୍ତି ପୁଣି କହୁଛନ୍ତି ଶିବଗଙ୍ଗାକୁ ଆଣିଥିଲେ, ଭାଗୀରଥଙ୍କ ଠାରୁ ଗଙ୍ଗା ବାହାରିଲା । ତେବେ ମଥାରୁ କିପରି ପାଣି ବାହାରିବ । ଭାଗୀରଥ କ'ଣ କୌଣସି ପାହାଡ ଉପରେ ବସିଛନ୍ତି କି! ଯାହାଙ୍କ ଜଟାରୁ ଗଙ୍ଗା ଆସିବ! ସାଗରର ପାଣି ବାଷ୍ପିଭୂତ ହୋଇ ବର୍ଷା ହୋଇ ବରଷୁଛି ଯାହାକି ସାରା ଦୁନିଆକୁ ଯାଉଛି । ନଦୀ ତ ସବୁଆଡେ ଅଛି । ପାହାଡ ଉପରେ ବରଫ ଜମିଯାଉଛି, ସେହି ପାଣି ମଧ୍ୟ ଆସୁଛି । ପାହାଡ ଭିତରେ ଯେଉଁ ଗୁମ୍ଫାରେ ପାଣି ରହିଥାଏ, ତାହା ପୁଣି କୂଅକୁ ଆସିଥାଏ । ତାର ଆଧାର ମଧ୍ୟ ବର୍ଷା ଅଟେ । ବର୍ଷା ନ ହେଲେ କୂଅ ମଧ୍ୟ ଶୁଖିଯାଏ ।

ଆତ୍ମାମାନେ ମଧ୍ୟ କହିଥା'ନ୍ତି ବାବା ଆମକୁ ପବିତ୍ର କରି ସ୍ୱର୍ଗକୁ ନେଇଯାଅ । ତେବେ ସମସ୍ତଙ୍କର ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଯିବା ପାଇଁ ବା କୃଷ୍ଣପୁରୀକୁ ଯିବା ପାଇଁ ଆଶା ରହିଥାଏ । କିନ୍ତୁ ବିଷ୍ଣୁପୁରୀ ବିଷୟରେ କାହାକୁ କିଛି ଜଣା ନାହିଁ । କୃଷ୍ଣଙ୍କର ଭକ୍ତମାନେ କହିଥା'ନ୍ତି — ଯେଉଁଠି ଦେଖ କେବଳ କୃଷ୍ଣ ହିଁ କୃଷ୍ଣ । ଆରେ, ଯଦି ପରମାତ୍ମା ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ତେବେ କାହିଁକି କହୁନାହାଁନ୍ତି ଯେ, ଯେଉଁଆଡେ ଦେଖ ପରମାତ୍ମା ହିଁ ପରମାତ୍ମା । ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭକ୍ତମାନେ ପୁଣି ଏକଥା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି, ସବୁ ତାଙ୍କର ହିଁ ରୂପ । ସିଏ ହିଁ ଏହିସବୁ ଲୀଳା କରୁଛନ୍ତି । ଭଗବାନ ଲୀଳା କରିବା ପାଇଁ ରୂପ ଧାରଣ କରିଛନ୍ତି । ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଏବେ ଲୀଳା କରିବେ ନା । ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଦୁନିଆ ସ୍ୱର୍ଗରେ ଦେଖ, ସେଠାରେ କୌଣସି ଆବର୍ଜନାର ହିଁ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ତ ଆବର୍ଜନା ଭର୍ତ୍ତି ହୋଇ ରହିଛି ପୁଣି ଏଠାରେ ଏକଥା ମଧ୍ୟ କହିଦେଉଛନ୍ତି ଯେ, ପରମାତ୍ମା ସର୍ବବ୍ୟାପୀ । ପରମାତ୍ମା ହିଁ ସୁଖ ଦେଉଛନ୍ତି । ପିଲା ଆସିଲା ସୁଖ ଆସିଲା, ମରିଗଲେ ଦୁଃଖ ହେବ । ଆରେ, ଭଗବାନ ତୁମକୁ ଦେଇଥିଲେ ପୁଣି ନେଇ ଗଲେ ତେବେ କାନ୍ଦିବା କ'ଣ ଦରକାର! ସତ୍ୟଯୁଗରେ କାନ୍ଦିବା ଦୁଃଖୀ ହେବା, ଏସବୁ ରହିବ ନାହିଁ । ମୋହଜିତ୍ ରାଜାର ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ଦେଖାଉଛନ୍ତି । ଏସବୁ ମିଛ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ । ଏଥିରେ କୌଣସି ସତ୍ୟତା ନାହିଁ ।

ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଋଷି-ମୁନିମାନେ ରହିବେ ନାହିଁ ଏବଂ ଏଠାରେ ସେପରି କୌଣସି କଥା ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । କାରଣ ଏଠାରେ କେହି ମୋହଜିତ୍ ରାଜା ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଭଗବାନୁବାଚ -- ଯାଦବ, କୌରବ, ପାଣ୍ଡବ କ୍ୟା କରତ ଭୟେ ? ତୁମର ବାବାଙ୍କ ସହିତ ଯୋଗ ରହିଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମ ଦ୍ୱାରା ଭାରତକୁ ସ୍ୱର୍ଗ କରାଉଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେଉଁମାନେ ପବିତ୍ର ହେଉଛନ୍ତି ସେହିମାନେ ହିଁ ଭବିଷ୍ୟତର ପବିତ୍ର ଦୁନିଆର ମାଲିକ ହେବେ । ତୁମମାନଙ୍କୁ କେହି ବି ମିଳିଗଲେ ତାଙ୍କୁ କୁହ ଭଗବାନ୍ କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । କେବଳ ମୋ ସହିତ ପ୍ରୀତି ଲଗାଅ ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ସ୍ମରଣ କର ନାହିଁ । ଏହାକୁ ହିଁ ଅବ୍ୟଭିଚାରୀ ସ୍ମୃତି କୁହାଯିବ । ଏଠାରେ କୌଣସି ପାଣି ଆଦି ଚଢାଇବାର ନାହିଁ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଏହିଭଳି ଧନ୍ଦା ଆଦି କରି ଭଗବାନଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରୁଥିଲେ । ଗୁରୁମାନେ ମଧ୍ୟ କହିଥା'ନ୍ତି, ମୋତେ ମନେ ପକାଅ, ନିଜର ସ୍ୱାମୀକୁ ମଧ୍ୟ ସ୍ମରଣ କର ନାହିଁ । ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ କେତେ କଥା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ମୂଳ କଥା ହେଉଛି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସନ୍ଦେଶ ଦିଅ — ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ବାବା ଅର୍ଥ ହିଁ ଭଗବାନ । ଭଗବାନ ହେଉଛନ୍ତି ନିରାକାର । କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ସମସ୍ତେ ଭଗବାନ କହିବେ ନାହିଁ । କୃଷ୍ଣ ହେଉଛନ୍ତି ଛୋଟ ପିଲା । ଯଦି ଶିବବାବା ଏହାଙ୍କ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରି ନଥା'ନ୍ତେ ତେବେ ତୁମେ ସବୁ କ'ଣ ଏଠାରେ ଥା'ନ୍ତ ? ଶିବବାବା ଏହାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ତୁମମାନଙ୍କୁ ପୋଷ୍ୟ କରାଇ, ନିଜର କରିଛନ୍ତି । ତେଣୁ ସିଏ ମାତା, ପିତା ଉଭୟ ଅଟନ୍ତି । ତେବେ ମାତା ତ ସାକାରୀ ଆବଶ୍ୟକ ନା । ସେ ହେଉଛନ୍ତି ଆମର ପିତା । ତେବେ ଏହିସବୁ କଥାକୁ ଭଲ ଭାବରେ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ ।

ତୁମେମାନେ କେବେ କୌଣସି କଥାରେ ଝାଉଁଳିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଏହି ପାଠପଢାକୁ କେବେ ବି ଛାଡିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । କେତେକ ସନ୍ତାନ ସଙ୍ଗଦୋଷରେ ଆସି ଋଷି ଯାଉଛନ୍ତି ଏବଂ ନିଜ ଘରେ ପାଠଶାଳା ଖୋଲି ଦେଉଛନ୍ତି । ଯଦି ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ଲଢେଇ-ଝଗଡ଼ା କରି ନିଜର ପାଠଶାଳା ଖୋଲିବେ ତେବେ ମୂର୍ଖପଣିଆ ହେବ, ଯିଏ ଋଷି ଯାଉଛନ୍ତି ସିଏ ପାଠଶାଳା ଖୋଲିବାର ଯୋଗ୍ୟ ହିଁ ନୁହଁନ୍ତି । ଏହିଭଳି ଦେହ-ଅଭିମାନ ତୁମର ଚଳିବ ନାହିଁ କାହିଁକିନା ବୁଦ୍ଧିରେ ଶତ୍ରୁତା ଥିଲେ ତାହା ମନେ ପଡିବ ଏବଂ କାହାକୁ କିଛି ହେଲେ ବୁଝାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ଏପରି ମଧ୍ୟ ହୁଏ, ଯାହାକୁ ଜ୍ଞାନ ଦିଅନ୍ତି ସେ ଆଗକୁ ଚାଲିଯାଆନ୍ତି ନିଜେ ତଳକୁ ଖସିଯାଆନ୍ତି, ତେବେ ସେ ନିଜେ ମଧ୍ୟ ବୁଝିପାରନ୍ତି ଯେ ମୋଠାରୁ ତାଙ୍କର ଅବସ୍ଥା ଭଲ । ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀମାନେ ରାଜା ଏବଂ ଶିକ୍ଷାଦାତା ନିଜେ ଦାସ-ଦାସୀ ହୋଇ ଯାଆନ୍ତି, ଏପରି ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି । ତେବେ ବର୍ତ୍ତମାନ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି ବାବାଙ୍କ ଗଳାର ହାର ହେବାକୁ ପଡିବ । ବାବା ବଞ୍ଚି ଥାଉ ଥାଉ ମୁଁ ଆପଣଙ୍କର ହୋଇଛି କାରଣ ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ବେଡ଼ା ପାରି ହେବ । ଆଚ୍ଛା —

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) କେବେ ହେଲେ କୌଣସି କଥାରେ ଝାଉଁଳି ପଡ଼ ନାହିଁ । ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ଋଷି ପଢା ଛାଡ଼ିବା ଅନୁଚିତ । ଶତ୍ରୁ ହୋଇଯିବା ମଧ୍ୟ ଦେହ-ଅଭିମାନ ଅଟେ । ସଙ୍ଗଦୋଷରୁ ନିଜକୁ ବହୁତ-ବହୁତ ସମ୍ଭାଳିବାକୁ ହେବ । ପବିତ୍ର ହୋଇ, ନିଜର ଚଳଣି ଦ୍ୱାରା ବାବାଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷତା କରିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ପ୍ରୀତି ବୁଦ୍ଧି ହୋଇ ଏକ ବାବାଙ୍କର ଅବ୍ୟଭିଚାରୀ ୟାଦରେ ରହିବାକୁ ହେବ । ତନ-ମନ-ଧନ ଦ୍ୱାରା ବାବାଙ୍କର ସହଯୋଗୀ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ବରଦାନ:- ନିଜକୁ ନିଜେ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରି ବିଶ୍ୱର ଆଧାରମୂରତ ହେଉଥିବା ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପଦର ଅଧିକାରୀ ହୁଅ ।

ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ବାପଦାଦା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଏହି ଶିକ୍ଷା ଦେଉଛନ୍ତି ଯେ — ପିଲାମାନେ ନିଜେ ହିଁ ନିଜକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କର । ନିଜକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ଯଦି ପରିସ୍ଥିତିକୁ ବା ଅନ୍ୟ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପରିବର୍ତ୍ତନକୁ ଆଶା କରୁଛ ବା ସଂକଳ୍ପ ଆସୁଛି ଯେ ଏହିଭଳି କୌଣସି ନା କୌଣସି ଆଧାର ଦ୍ୱାରା ସାହାରା ମିଳୁ ତେବେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇଯିବି — ଏହିଭଳି କୌଣସି ନା କୌଣସି ଆଧାର ଦ୍ୱାରା ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇଥିବା ଆତ୍ମାର ପ୍ରାରବ୍ଧ ମଧ୍ୟ ଆଧାର ଉପରେ ହିଁ ନିର୍ଭର କରିବ । ଏବେ ତୁମେ ଯେତେ ଜଣଙ୍କର ଆଧାର ନେବ ତୁମର ଜମାର ଖାତା ମଧ୍ୟ ସେତିକି ଭାଗରେ ବାଣ୍ଟି ହୋଇଯିବ ସେଥିପାଇଁ ସର୍ବଦା ଏହି ଲକ୍ଷ୍ୟ ରଖ ଯେ ମୋତେ ନିଜେ ହିଁ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେବାକୁ ପଡିବ । ମୁଁ ନିଜେ ହିଁ ବିଶ୍ୱର ଆଧାରମୂରତ ଅଟେ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ସଂଗଠନରେ ଉମଙ୍ଗ-ଉତ୍ସାହ ଏବଂ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସଂକଳ୍ପ ଦ୍ୱାରା ସଫଳତା ସୁନିଶ୍ଚିତ ଅଟେ ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****